

Jau Velīkas

So pērmās berža pumpurelēs, so žēbotiu žēidelēs
Atēn Velīkas, par pēivas, mēškus, siauras opelēs,
Ont viejē sparnū ožsoks i vēsū kēimus, i vēsū truobelēs
Ē prēpēldīs dūšē dievēškas ognelēs.

Kad būtomem laimingē, kad skausma būto mažiau,
Kad meilē nerusieto, vuo degto kou tik ēlgiau,
Kad neprarastomem vēltēis, tikiejēma, rīžta,
Kad ēšpēldītōm svajuonēs, niekor nepaklīsto.

Būkem geresnē, žemē senē tuo praša,
Ēšmeskem pīkti nuors pu vēina laša,
Neožmērškem apkabintē vēsus artēmus sava
Ēr pasimelstē už tus, katrēj dongou, žvaigždeliem mums laiškus raša.

So pērmās berža pumpurelēs, asablīvā žalēs
Atēn Velīkas, tik Dievou žēnuomās takelēs,
Pastrajķem nomus pašvēntintuoms verbuoms,
Kad aniuoliokā mumis sergieto ē naktim, ē dēinuom.